

Referaten

Rubriek 2. Houtteelt (Bosbouw).

Mediterranean Forestry. F.A.O. Staff. Unasyva 12 (4) 1958 (169—173). [233]

De bossen om de Middellandse Zee zijn samengesteld uit opstanden van geringe dichtheid met een over 't algemeen geringe opbrengst; het hout is hard, zwaar, krom — meer geschikt als brandhout voor de industrie. De produktie is trouwens meer gericht op bosbijprodukten als kurk, hars en looistof.

De houtproductie zou verhoogd kunnen worden door omzetting van hakhout in opgaand bos en beplanting met coniferen; dit is echter alleen maar mogelijk in die gedeelten van dit gebied met een vochtiger klimaat.

De vraag is nu opgeworpen of men niet met minder moeite en kosten dergelijke gronden zou kunnen beplanten met clonen van hoogwaardige hybriden, bijvoorbeeld van populieren en wilgen, die per ha het tienvoudige aan houtmassa kunnen opbrengen. Een en ander leidt tot overgang van bosbouw tot aanleg van boomplantages, waarbij veel zorg wordt besteed aan groundbewerking en groundverbetering, aan verzorging van het plantsoen — snoeiing.

Het artikel is bedoeld als leidraad voor de zesde zitting van de F.A.O. Mediterranean subcommission, die in april 1958 te Madrid is gehouden. v. Z.

Rubriek 6. Bosbedrijfsregeling, economie, administratie en organisatie bosbedrijven.

Powerlines over the Forest of the Swedish State Power Board. B. Simonson. Unasyva 12 (4) 1958 (174—177). [651.74:624.4]

Oorspronkelijk kapte men in Zweden bij de aanleg van elektrische geleidingen door een bos alle bomen, die bij eventuele windworp de draden konden raken. Het areaal onder de draden ter breedte van 40 m werd totaal kaal geslagen; alleen laagblijvend boomgewas mocht blijven staan. Dit was radicaal en voldoende. Maar Zweden heeft een dradennet van 35.000 km; zeker 120.000 ha bos zou voor dit dradennet op die wijze worden opgeofferd.

Men heeft getracht die uitgestrektheid in te perken door de lijnen te classificeren in lijnen van nationaal belang, die geen enkel te moment zouden mogen worden gestoord en secundaire lijnen, die meer lokale belangen dienen, waarbij men het risico kan nemen, dat ze gedurende een korte periode worden gestoord.

Bij de eerste groep kunnen geen gevaarlijke bomen worden getolereerd, maar het is daarom nog niet noodzakelijk dat ze totaal worden verwijderd. Men kan meestal volstaan met de boom te toppen, zodat hij nog jaren kan doorgroeien. Men begint de 40 m brede stroken te dunnen en gaat eerst tot toppen over, wanneer de bomen de draden dreigen te raken. Ook kapt men wel zware takken af omdat deze soms de functie van de top overnemen. Men gebruikt daarvoor stokzagen of men maakt gebruik van Amerikaanse klimsporen.

Bij secundaire netten kan de vrij te maken strook veel smaller zijn. In het begin maakte men ze 10—12 m breed, maar hiervan is men teruggekomen. Bij storm vormden dergelijke smalle stroken ware „trekschoorstenen“, zodat oude bomen werden ontworteld of beschadigd. Men heeft zich later beperkt tot het afsnoeien der takken aan de zijde der draden. De toppen gaan zich dan van de draden afbuigen, wat vooral bij sneeuwval merkbaar is. Men kapt dus niet meer stroken, maar laat alleen een „tunnel“ voor de draden vrij. Deze methode is in Zweden een succes gebleken. Men moet ook hier beginnen met dunnen en exemplaren met een zwak wortelstelsel verwijderen.

Toen in 1956 een storm over West-Zweden woedde en duizende bomen in de bossen werden ontworteld, bleek dat tenslotte maar 2 bomen op de draden waren terecht gekomen. v. Z.